

London 's burning?

«Σε ορισμένα πράγματα εκείνη ήταν πολύ πιο ξύπνια από τον Γουίνστον και επηρεαζόταν πολύ λιγότερο από την προπαγάνδα του Κόμματος. Μια μέρα, εκεί που είχε κάνει τυχαία κάποια αναφορά στον πόλεμο..., εκείνη τον είχε καταπλήξει λέγοντας χωρίς έμφαση πως γι' αυτήν εκείνος ο πόλεμος δεν υπήρχε καν. Σχεδόν σίγουρα οι βόμβες και τα βλήματα που έπεφταν κάθε μέρα πάνω στο Λονδίνο ρίχνονταν από την ίδια την κυβέρνηση μόνο και μόνο για να κρατούν τον πληθυσμό σε μια κατάσταση τρόμου. Να μια ιδέα που δεν είχε ποτέ του σκεφτεί...»

Τζωρτζ Οργουελ, 1984

Θα έπρεπε να θεωρείται ευτύχημα το γεγονός ότι περισσότεροι άνθρωποι -αντίθετα με ό,τι έγινε αμέσως μετά τις προηγούμενες περιπτώσεις της Νέας Υόρκης και της Μαδρίτης- βρέθηκαν να αμφισβητούν την επίσημη αστυνομική εκδοχή για τις βόμβες του Λονδίνου. Μια μεγάλη σειρά αναπάντητων ερωτημάτων έχει ήδη καταγραφεί:

Ήταν απλή σύμπτωση το γεγονός ότι η ιδιωτική εταιρεία «διαχείρισης κρίσεων» Visor Consultants που διευθύνεται από ένα πρώην στέλεχος της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας της Σκότλαντ Γιαντ διεξήγαγε για λογαριασμό «ανώνυμης» εταιρείας «αντιτρομοκρατική» άσκηση με παρόμοιο σενάριο στα ίδια μέρη, την ίδια ακριβώς ώρα που έγιναν οι πραγματικές εκρήξεις της 7ης Ιουλίου; Να θυμήσουμε εδώ ότι ένα χρόνο μετά τις επιθέσεις στους δίδυμους πύργους στελέχη της CIA ανακάλυψαν, στα πλαίσια ενός εθνικού συνεδρίου για την τρομοκρατία, ότι το πρωινό της 11ης Σεπτεμβρίου έκαναν στα γραφεία της υπηρεσίας στη Βιρτζίνια προσχεδιασμένη άσκηση με αεροπλάνο που υποτίθεται ότι έπεφτε πάνω σε έναν από τους τέσσερις πύργους του κεντρικού κτιρίου της υπηρεσίας ώστε να δοκιμάσουν τα αντανάκλαστικά του μηχανισμού αντιμετώπισης επειγουσών καταστάσεων. Έλλειψη φαντασίας των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών, δοκιμασμένη τακτική συγκάλυψης σε περίπτωση αποτυχίας των επιχειρήσεων ή κάτι άλλο;

Γιατί το επίπεδο αντιτρομοκρατικού συναγερμού είχε υποβιβαστεί κατά τρεις κλίμακες(!), μέσα στον Ιούνιο, παρότι επίκειτο η σύνοδος των G8 και ένα εβραϊκό οικονομικό συνέδριο;

Αν και ο ένας τουλάχιστον από τους αρχικούς ύποπτους αποδείχτηκε, μετά την προβολή σχετικού βίντεο από το Αλ Τζαζίρα την 1/9, ότι ήταν «καμικάζι», τα ερωτήματα εν τούτοις παραμένουν: Πώς έγιναν οι εκρήξεις; Γιατί δε «ζώστηκαν» τις εκρηκτικές ύλες στα σώματά τους; Γιατί πάρακον έξω από ένα σταθμό τραίνου ένα νοικιασμένο αυτοκίνητο, μέσα στο οποίο βρέθηκαν εκρηκτικά, και πλήρωσαν για επτά μέρες; Γιατί επιπλέον έβγαλαν εισιτήριο μετ' επιστροφής (μήπως για την περίπτωση που η κατάσταση στον παράδεισο δεν συμφωνούσε με τις ισλαμιστικές διαφημιστικές καμπάνιες);

Πώς έγινε και η Σκότλαντ Γιαντ ειδοποίησε τον υπουργό Οικονομικών του Ισραήλ Νετανιάχου, λίγη ώρα πριν τις επιθέσεις, να μη μεταβεί στο συνέδριο που γινόταν σε κεντρικό ξενοδοχείο κοντά στο σταθμό Λίβερπουλ Στριτ όπου έγινε η μία από τις τέσσερις εκρήξεις;

Από νωρίς το πρωί, σύμφωνα με περιγραφές επιβατών που δημοσιεύτηκαν στις βρετανικές εφημερίδες, η αστυνομία απέκλειε σταθμούς μειώνοντας αισθητά την κίνηση στο μετρό· αποκλεισμένο λόγω της προαναφερόμενης «αντιτρομοκρατικής» άσκησης, ήταν και το πάρκο κοντά στο οποίο έγινε η έκρηξη του λεωφορείου. Ήθελαν να μειώσουν τον αριθμό των θυμάτων;

Δύο από τους «καμικάζι» της 7ης Ιουλίου είχαν ανακριθεί πριν ένα χρόνο ενώ, σύμφωνα πάντα με τις ανακοινώσεις της βρετανικής αστυνομίας, οι πακιστανικές μυστικές υπηρεσίες (τα ίδια άραγε κλιμάκια που είχαν κάποτε σχέσεις συνεργασίας με τον Μοχάμεντ Άττα;) γνώριζαν κάθε κίνηση που αυτοί οι δύο έκαναν κατά την επίσκεψή τους στο Πακιστάν τον Νοέμβριο του 2004. Ποιό ήταν το περίφημο «ευρύτερο δίκτυο» στο οποίο η βρετανική αστυνομία θεωρούσε από τότε ότι ανήκαν, όπως αποκάλυψε ο γάλλος υπουργός εσωτερικών Σαρκοζύ;

Στα παραπάνω ας προσθέσουμε ότι οι «ισλαμιστές τρομοκράτες» ήταν τόσο αποφασισμένοι να πλήξουν το Λονδίνο που περίμεναν να εξασφαλίσει πρώτα τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2012 ως «ασφαλής από την τρομοκρατία πόλη» για να τη χτυπήσουν την αμέσως επόμενη μέρα!

Τείναι αλήθεια αυτό που εμποδίζει τους περισσότερους ανθρώπους, ακόμα κι' όταν γνωρίζουν αυτές τις πληροφορίες, να βάλουν το μυαλό τους να δουλέψει αυτόνομα; Γιατί αρκούνται αντίθετα στις ερμηνείες της αστυνομίας, ακόμα κι' όταν αυτές είναι αντιφατικές και ασαφείς; Κι' όχι μόνο αυτό· γιατί προσπαθούν, ακόμα περισσότερο, να παρουσιάσουν τις επίσημες αστυνομικές ασάφειες ως έχουσες συνοχή και κύρος, ενώ αντίθετα επιτίθενται σε όποιον προσπαθήσει να τις αντικρούσει με επιχειρήματα κατηγορώντας τον ως «παρανοϊκό θιασώτη συνωμοσιολογικών θεωριών»; (Μετά τις πρόσφατες αποκαλύψεις του Αυγούστου ότι ο Άττα και άλλοι τρεις από τους αεροπειρατές της 11ης Σεπτεμβρίου είχαν εντοπιστεί εντός των ΗΠΑ πάνω από ένα χρόνο πριν από τη στρατιωτική μονάδα πληροφοριών Able Danger και ότι η στρατιωτική και πολιτική ηγεσία αυτής της μονάδας εμπόδισε τη διαρροή των πληροφοριών προς το FBI που είναι αρμόδιο για τις παρακολουθήσεις εντός της χώρας, ο Bob McIlvaine που έχασε το γυιό του σε έναν από τους δίδυμους πύργους εκείνη την ημέρα και έκτοτε συμμετέχει δραστήρια στις οργανώσεις των συγγενών των θυμάτων της 11ης Σεπτεμβρίου δήλωσε: «Έχω παρακολουθήσει όλες τις συναντήσεις της επιτροπής για την 11η Σεπτεμβρίου. Κάθε φορά που κάποιος συγγενής προσπαθούσε να συζητήσει την κυβέρνηση με τα γεγονότα, κατηγορούνταν ως συνωμοσιολόγος. Ο Ζέλκωφ και όλη η επιτροπή ήταν κανονικό ανέκδοτο. Ο Μπενβενίστε είπε κάποια στιγμή ότι εκεί δεν γινόταν πραγματική έρευνα...Πρέπει όμως να επιμείνουμε: γιατί δεν έγινε ποτέ η απαιτούμενη έρευνα.»).

Υπάρχουν πιστεύουμε τρεις κύριοι οδοί μέσα από τις οποίες καταλήγει κανείς να αναπαράγει τις κυρίαρχες ερμηνείες και κατ' επέκτασιν το θέαμα της τρομοκρατίας:

Α) Η αντίληψη του μέσου ανθρώπου που δέχεται ό,τι του σερβίζουν τα μήντια και θεωρεί ότι δεν είναι δική του δουλειά να ψάχνει αυτές τις ιστορίες αλλά της αστυνομίας, η οποία πρέπει να παρέχει ασφάλεια και προστασία στους πολίτες που κοιτάνε τη δουλειά τους και την οικογένειά τους.

Β) Η αντίληψη του πιστού των ένοπλων κινημάτων, ο οποίος θαυμάζει ό,τι δεν μπορεί ο ίδιος να κάνει (και, ως εκ τούτου, συχνά καταλήγει στον κυνισμό αυτού που διαφωνεί με οτιδήποτε στο οποίο δε συμμετέχει, δηλ. με τα πάντα). Αυτό το είδος παθητικού «αγωνιστή», κατάλοιπο της δεκαετίας του '70, καταφεύγει στη φιδίσια τακτική του να στηρίζει μόνο τις αστυνομικές εκδοχές που τον συμφέρουν: η 11η Σεπτέμβρη, η 11η Μάρτη και η 7η Ιούλη είναι βεβαίως έργο του μαχόμενου ισλαμισμού· όταν οι βόμβες που σκάνε στη Βαγδάτη ή σε κάποια άλλη πόλη του Ιράκ σκοτώνουν σίτες προσκυνητές ή μικρά παιδάκια την ώρα που παίρνουν καραμέλες από αμερικάνους στρατιώτες είναι φυσικά έργο των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών.

Γ) Η αντίληψη ορισμένων συντρόφων που ξεκινούν από μια υγιή βάση, η οποία λέει ότι ο τρόπος με τον οποίο εκθέτουν τις αντιρρήσεις και τις υποθέσεις τους οι δημοσιογράφοι και οι διανοούμενοι που συνδέουν το κράτος με την τρομοκρατία ενδυναμώνει στην πραγματικότητα την αίσθηση των ανθρώπων ότι το κράτος και όλοι οι κυρίαρχοι μηχανισμοί είναι παντοδύναμοι και ακαταμάχητοι. Η λογική των αποκαλύψεων αποξενώνει και παθητικοποιεί τους ανθρώπους αφού δεν τους παρακινεί ούτε στο ελάχιστο να αντιπαλέψουν τους συνωμότες κυβερνήτες τους με έναν ουσιαστικό τρόπο. Εμάς θα έπρεπε να μας ενδιαφέρει μόνο με πιο τρόπο τα κράτη χρησιμοποιούν εκ των υστέρων τις διάφορες τρομοκρατικές ενέργειες. Απορρίπτοντας οποιαδήποτε εναλλακτική ερμηνεία των γεγονότων, αποδέχονται την κυρίαρχη και καταλήγουν να θεωρούν ότι ο λεγόμενος πόλεμος κατά της τρομοκρατίας είναι πράγματι πόλεμος μεταξύ δύο εχθρικών στρατοπέδων (Ισλάμ εναντίον Δύσης), ακόμα και όταν δυσκολεύονται να ορίσουν τα όρια αυτών των δύο στρατοπέδων. Βεβαίως διαφωνούν με τη χρήση των τρομοκρατικών ενεργειών από τα δυτικά κράτη αλλά ανοίγουν κι' αυτοί το δρόμο στην αντίληψη ότι απειλούμαστε από έναν πραγματικό εξωτερικό ή εσωτερικό εχθρό.

Ξέρουμε ότι πολλές πράξεις στην ιστορία αν δεν υπήρχαν θα έπρεπε να εφευρευθούν. Το πρόβλημα είναι ότι λίγοι αναρωτιούνται για τις στιγμές εκείνες που οι πράξεις αυτές όντως εφευρέθηκαν. Λίγοι θέτουν το ερώτημα: ποιόν συμφέρει η συνέχιση του θεάματος της τρομοκρατίας και γιατί οι πολιτικοί δείχνουν τόσο διατεθειμένοι να το τροφοδοτούν;

«Αν γινόταν κάποια σοβαρή τρομοκρατική ενέργεια σ' αυτήν τη χώρα και μετά απ' αυτήν όλοι σκέφτονταν ότι δεν είχαμε πάρει τα απαραίτητα μέτρα, πιστέψτε με, κανείς δε θα μιλούσε για πολιτικές ελευθερίες και ατομικά δικαιώματα· όλοι θα ασχολούνταν με το γιατί δεν είχαμε κάνει περισσότερα για να διαφυλάξουμε την ασφάλεια αυτής της χώρας»

Τόνι Μπλερ, 23-2-2005

Αυτό που έγινε στην Αγγλία είναι κλασική περίπτωση αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Πέρα από τις «ασκήσεις» της Visor Consultants τη συγκεκριμένη μέρα, έχουν γίνει

γνωστές δύο ακόμη παρόμοιες ασκήσεις των κρατικών και ιδιωτικών υπηρεσιών «διαχείρισης κρίσεων» στο μετρό (η μια από αυτές πριν από τρεις μήνες). Και φυσικά τα μήντια δεν παρέλειψαν να στηρίξουν τον Μπλερ στην «αντιτρομοκρατική» του εκστρατεία, να στηρίξουν την καθιέρωση αστυνομικών ταυτοτήτων στη Βρετανία και τη φυλάκιση υπόπτων χωρίς δίκη. Ούτε βεβαίως παρέλειψαν να υπογραμμίσουν το πόσο αυτές οι ενέργειες θα συσπειρώσουν τον κόσμο κάτω από τις προστατευτικές φτερούγες του κράτους. Ξέρουμε επίσης από το μέχρι τώρα αμερικάνικο παράδειγμα πως έχει χρησιμοποιηθεί μια χαρά η «αντιτρομοκρατική» νομοθεσία μετά την 11η Σεπτέμβρη για να κρατήσει στη θέση τους τις προλεταριακές εκείνες μειονότητες που είχαν αρχίσει να σηκώνουν κεφάλι και να διεκδικούν δικαιώματα. Δεν μας εκπλήσσει λοιπόν η πρόσφατη ανακοίνωση του βρετανικού υπουργείου εσωτερικών ότι όσοι αλλοδαποί «*απειλούν με τη συμπεριφορά τους* [ριζοσπαστικά κηρύγματα, κλπ] *τη δημόσια τάξη, την εθνική ασφάλεια ή τη νομιμότητα, θα απελαύνονται*». Για να ξαναγυρίσουμε λοιπόν σ' αυτό που λέγαμε πριν: ακόμα και αν οι διάφορες ισλαμιστικές, εθνικοαπελευθερωτικές ή λενινιστικές τρομοκρατικές ομάδες δεν υπήρχαν το καπιταλιστικό κράτος θα έπρεπε να τις εφεύρει.

Κλείνοντας αυτό το σύντομο σημείωμα μας έρχονται στο νου εκείνοι οι σύντροφοι που δε δίστασαν εδώ και πολλά χρόνια να δηλώσουν θαραλλέα ότι η καταγγελία της «θεωρίας των συνωμοσιών» δεν είναι παρά εμμονή της ίδιας της εξουσίας:

Συν-ωμοτώ (con-spiring) σημαίνει αναπνέω μαζί

Ερώτημα πρώτον λοιπόν

Δεν βγάζουν οι αφέντες μας έναν κοινό αναστεναγμό μπροστά στη χαμηλή αποδοτικότητά μας;

Και δεν σχεδιάζουν και μηχανορραφούν

μέσα στις ίδιες οβάλ αίθουσες

πως θα ρουφήξουν

και την τελευταία σταγόνα από το αίμα μας;

Δεν επινοούν τέλειες τιμωρίες

όταν το καρτό που κουνάνε μπροστά στη μούρη μας

αποτυγχάνει να μας πείσει

ότι ο ίδιος ο θεός σχεδίασε τους πίνακες

παραγωγικότητας;

Συνωμοσία, λέξη τρομερή...

Αδύνατον, μου λες,

μην αφήνεις αυτήν τη δεξιά προπαγάνδα να σ'

εξαπατήσει.

Αυτή η σφαίρα που σου διαπερνάει το κεφάλι

σχεδιάστηκε για σένα και για μένα

στις απαρχές του κεφαλαίου...

Όλα είναι στη λογική του συστήματος...

Όμως ξέρω ότι οι μετοχές δεν κουβαλούν όπλα

και τα ομόλογα δεν μπορούν να αποφασίσουν...

Ελάτε, λοιπόν

Ας μνησούμε τη συνωμοτική θεωρία της ιστορίας

Γιατί όσο υπάρχουν αυτοί που κάθονται και σχεδιάζουν

το θάνατό μας

κανένα εννοιολογικό ξεπέταγμα της φαντασίας

κανένα γλωσσικό τέχνασμα

δε θα με αποτρέψει να πιστεύω

ότι συνωμοτούν εναντίον μας.

Σύλβια Φεντερίτσι, *Ύμνος στη θεωρία της συνωμοσίας* (απόσπασμα), Port Harcourt, 1985